

(Simons) hittede sig, skal jeg ikke videre indlade mig paa eller forlænge Discussionen dermed, især da der her Intet kan afgjøres derom; men jeg vil dog tillade mig ganske kortelig at anføre, at der var Udfikligt i hans Foredrag, som syntes at hentyde til, at han netop selv erkjender, at de Veie, der ikke ere optagne paa Regulativet, ikke ere aldeles undbragte fra Øvrighedens Tilsyn. Naar han vil indskrænke Begrebet af Veie til de Veie, som eksempelvis ere anførte i en Paragraph af Forordningen af 13de December 1793, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at denne Forordning i sin første Paragraph siger, hvilke Veie der ere Hoved-Randveie og hvilke der ere Mindre-Randveie, og tilføje: „alle øvrige Veie ere Veie“ som efter deres forskjellige Afbenyttelse skulde vedligeholdes paa forskjellig Maade. Naar den samme ærede Taler fremdeles meente, at disse Bestemmelser vare hævede ved Forordningen af 29de September 1841, skal jeg ligeledes blot tillade mig at bemærke, at ifølge denne Forordnings § 1 „skal det have sit Forblivende ved de i Forordningen om Veisæsenet i Danmark af 13de December 1793 indeholdte almindelige Forstrifter angaaende Veienes Inddeling og Indretning“ og jeg er derfor endnu vedvarende af den Formening, at vi have tilstrækkelige Bestemmelser om disse Veies Standsættelse. Jeg skal imidlertid tage Spørgsmaalet under næstere Overveielse, og saafremt jeg skulde finde, at der ikke ad administrativt Veie kan foretages det Fornødne, for at afhjælpe det Savn, som unægtelig findes Sted efter den Praxis, der er indført, vil jeg være betænkt paa at optage det Lovudkast, som det tidligere i saa Henseende har været paatænkt, men som jeg hidtil paa Grund af Omstændighederne har havt Betænkelighed ved, at fremlægge. Det er imidlertid ganske vist, at dette Savn ikke vilde være blevet saa stort, som det er, dersom den Bestemmelse i Forordningen af 1793, som siger: „Følgelig bør vedkommende Øvrigheder alvorsligere vaaage over foransførte kongelige Befalingers Gaandhævelse, og med Nidkærhed sætte dem i Udførelse, uden at vente efter indkommende Klager“ var bleven overholdt. Var

dette skeet, troer jeg, som sagt, ikke, at Manglerne vilde være saa store, som de ere.

Ordføreren: Skjøndt jeg ingenlunde troer Andet, end at Lovforslaget, som det nu foreligger, jo har endeel Mangler, som det havde været ønskeligt at see afhjulpne, mener jeg dog tillige, at Loven i mange Tilfælde vil kunne benyttes med Held, og at man derfor ikke nu bør styde den fra sig. Jeg skal derfor stemme for Lovforslaget, men idet jeg stemmer for det, gjør jeg det udtrykkelig i det Haab, at den høitærede Indværgsminister vil tage under næsteste Overveielse, hvad der kan være at gjøre for at afhjælpe de Savn, der endnu findes Sted, navnlig med Hensyn til de Veie, der staae mellem de private Veie, som dette Lovforslag omhandler, og de anerkjendte offentlige Veie, at Overveielserne maa stee saa snart som muligt, og at der bliver foretaget, hvad der kan gjøres, for at afhjælpe Savnet, hvad enten saa Overveielserne fører til, at det Fornødne skeer ved administrative Foranstaltninger, eller, som Mange antage bliver nødvendigt, at der fremkommer et nyt Lovforslag.

Tuel-Vind-Frijs: Jeg vil blot bemærke, at næsteraat Udvælgets Endring under Nr. 4 om Appel til Landønsescommissionen er bleven forkastet af det høitærede Thing, seer jeg mig nødsaget til at stemme imod Lovudkastet, da jeg paa ingen Maade kan stemme for, at dette Arbejde skal paalægges Amtsraadsmedlemmerne, navnlig imod den saa ringe Godtgjørelse, som ved forrige Behandling blev vedtaget.

Rettelser.

Sp. 857 Lin. 24 f. n.: „Contracters Hævd“ læs: „Contracter, Hævd“
 — 858, Lin. 18 f. o.: „Communnen“ læs: „Commune“
 — 20 — „Veien“ læs: „Veiene“
 — 21 — „den“ læs: „dem“